Ч. 271 Субота 2 (15) грудня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вибори до Ради державної з V куриї.

У Львові і в округзї львівскім було управнених до голосованя 49.924; голосувало 23.388. Одержали: Ернест Брайтер 14.057 голосів; Йосиф Гудец 4903; Антін Вітошиньский 3460; др. М. Яблоньский 245; о. Фіялковский 136; розбитих голосів 587.

Послом вибраний **Ернест Брайтер.**

Борщів. В округзї виборчім Борщів-Заліщики-Чортків-Гусятин-Теребовля-Скалат на 985 управнених до голосованя голосувало 954 абсолютна більшість 478. Одержали: Ґр. Мечислав Піньньский 599, др. Евген Левицкий 352.

Послом вибраний ґр. **Мечислав Пініньский.**

Броди. В округзї виборчім Броди-Камінка-Жовків-Рава-Сокаль на 982 управнених виборців голосувало 920, абсолютна більшість 461. Одержали: Кн. Павло Сапіга 537 голосів; Данило Микелита 376 голосів.

Послом вибраний князь **Павло Сапіга.**

Вадовиці. В округзї виборчім Вадовиці-Бяла-Хшанів-Живець-Величка-Мисленкиці (часть) на 919 управлених голосувало 885; абсолютна більшість 443. Одержали: др. Станіслав Лазарский 410; Матій Фіяк 421; Забуда 9; Маслянка 26; Серковский 16 голосів; прочі розбиті. Відбув ся тіснійший вибір межи дром Лазарским, а М. Фіяком. При тіснійшім виборі на 789 голосуючих одержали др. Станіслав Лазарский 375, Матій Фіяк 414 голосів.

Послом вибраний п. **Матій Фіяк.**

Коломия. В округзї виборчім Коломия-Надвірна-Богородчани-Косів-Снятин-Городенка на 990 управнених голосувало 956; більшість абсолютна 479. Одержали: Стефан Мойса-Росохацкий 651, Іван Сандуляк 301 голосів.

Послом вибраний п. **Стефан Мойса-Росохацкий.**

Краків. В місті Кракові і в повітах краківскім та подгурскім на 36.999 управнених голосувало загалом 22.103 виборців. Абсолютна більшість 11.054. Одержали: Ігнатий Дашиньский 13.153; Франц Птак 6.205; проф. Кротовский 2.292; розбитих голосів 149.

Послом вибраний п. **Ігнатий Дашиньский.**

Новий Санч. В округзї виборчім Нов. Санч-Нов. Торг-Грибів-Горлиці-Лиманова-Мислениці (часть) на 863 управнених голосувало 807; абсолютна більшість 404. Одержали: Др. Михайло Данеляк 411, Станіслав Поточек 285, Вінк. Смолчиньский 32, Лев Місьолек 78 голосів.

Послом вибраний др. **Михайло Данеляк.**

Перемишль. В округзї виборчім Перемишль-Мостиска-Рудки-Самбір-Дрогобич на 888 управнених виборців голосувало 859; абсолютна більшість 430. Одержали: др. Адам Добошиньский 583 голосів; др. Николай Ганкевич 169; проф. Николай Антоневич 104 голосів.

Послом вибраний др. **Адам Добошиньский.**

Ряшів. В округзї виборчім Ряшів-Ропчиці-Стрижів-Кольбушева-Тарнобжеґ Нисько на 881 управнених голосувало 842. Абсолютна більшість 422. Одержали: ґр. Янош Тишкевич 288, Антін Бомба 433, Антін Франкевич 111 голосів.

Послом вибраний п. **Антін Бомба.**

Сянік. В округзї виборчім Сянік-Коросно-Ясло-Березів-Добромиль-Ліско Старий Самбір на 1018 управнених голосувало 947; абсолютна більшість 474. Одержали: начальник суду в Коросні Вінкентий Яблоньский 530; Ян Стапіньский 414 голосів.

Послом вибраний п. **Вінкентий Яблоньский.**

Станіслав. В округзї виборчім Станіслав-Рогатин-Підгайці-Бучач-Товмач на 982 управнених, голосувало 939; абсолютна більшість 466. Одержали: др Іван Валевский 499; Йосиф Гурик 439.

Послом вибраний др. **Іван Валевский.**

Стрий. В округзї виборчім Стрий-Турка-Жидачів-Бібрка-Долина-Калуш на 912 управнених, голосовало 900, абсолютна більшість 451. Одержали: Казимир Ройовский 428, др. Андрій Кос 466 голосів.

Послом вибраний др. **Андрій Кос.**

Тарнів. В округзї виборчім Тарнів-Бжеско-Бохня-Домброва-Мелец-Пільзно на 960 управнених голосувало 903; абсолютна більшість 452. Одержали: о. др. Жиґуліньский

17)

ГАНЯ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

Я був повний якоїсь відваги і немов би якесь внутрішне причуте говорило мені, що в тій борбі, яка мала за хвилю звести ся, я побіджу. Селим стріляв вправді з пістолетів знаменито, але і я не стріляв гірше; в робленю шаблею був він вправді вправнійший як я, але за те я знов був далеко сильнійший, так дуже сильнійший, що він ледве міг видержати на шаблі мої удари. „А впрочім нехай буде, що хоче — гадав я собі — отсе конець, і як не розвязка, то бодай розтяте того гордийского вузла, що вязав мене і давив від так давна“. А до того Селим в злій, чи в добрій вірі, зробив велику кривду Гані, отже мусів ту кривду заплатити.

Так роздумуючи, дійшов я до берега ставу. Мраки спадали з воздуха на воду. Синяві зеркала ставів закрасили ся живими красками ранної зорі. Вчасний ранок лише розпочинав ся; воздух ставав чим раз прозрачнійший і сьвіжо було всюди, рожево, тихо і погідно; лише з шуварів доносив ся до моїх уший квакіт диких качок. Я був вже близько хати і моста, коли нараз задержав ся, як вкопаний.

На мості стояв мій отець, в руками заложеними за себе і з люлькою вигаслою в руці; стояв опертий о поруче моста і дивив ся задуманий на воду і на поранну зорю. Видко, так як і я, не міг заснути, і вийшов, аби віддохнути ранним воздухом, а може поглянути сюди і туди на господарство.

Я не завітив его від разу, бо ішов боком дороги, отже верби засланяли мені поруче моста; однако я був не дальше як десять кроків. Сховав ся за вербу, сам не знаючи, що маю почати.

Але отець стояв все на місци. Я поглянув на него; на его лици малювала ся журба і безсонність. Водив очима по ставі і тихо відмавляв ранні молитви. До моїх уший донесло ся виразно:

„Богородице Діво, радуй ся....“ Тут дальше почав шептати тихо, а відтак знов голосно: „І благословен плод чрева Твоєго....“

Не стало мені терпцю стояти так під вербою, і я постановив тихо перехопити ся через міст. Я міг то зробити, бо отець стояв відвернений до води, а до того, як я згадував, був трохи глухий, бо ще за своїх войскових часів оглух від надто сильного гуку армат. Отже ступаючи осторожно, перебирав ся я через міст за дальші верби, коли на нещасте зле осаджені дошки стрясли ся, і отець оглянув ся:

— Що ти тут робиш? — спитав.

Я почервонів як бурак.

— Іду, тату, трохи перейти ся, лише перейти ся.

Але отець приступив до мене, і відхиливши плащ, котрим я щільно осланяв ся, показав на шаблю і пістолети, і сказав:

— А то що?

Не було ради: треба було признати ся.

— Вже скажу татови всьо — відповів я — іду бити ся з Мірзою.

Я гадав, що отець вибухне гнівом, але несподівано, не зробив того, лише спитав:

— Хто кого вивзвав?

— Я его.

— Не порадившись з вітцем? не сказавши слова!

— Я визвав его вчера, зараз по погони в Устриди. Я не міг, отче, питати о нічого, а впрочім бояв ся, що не позволите.

— І вгадав. Вертай домів. Лиши цілу справу мені.

Серце стиснулось мені так якось сильно і безнадійно як ніколи.

— Отже — сказав я — благаю вас на всьо, що сьвяте, на память діда: не боронїть мені бити ся з Татарином. Памятаю, як ви називали мене демократом, і гнївали ся за те на мене. Отже тепер я пригадав собі, що в мені пливе кров діда і твоя. Тату, він скривдив Ганю! і чи має ему то дарувати ся? Нехай не кажуть люди, що наш рід дав скривдити сироту, і не пімстив ся за нею. Я дуже винен; я єї люблю, і не сказав вам о тім, але присягаю, що коли би не любив єї, то для єї сирітства, для нашого дому і для нашого імени, зробив би я то само, що тепер роблю. Совість каже мені, що то благородне — і ви, отче, не заперечите мені; але коли так єсть, то я не вірю, щоби ви боронили мені бути благородним: я не вірю, не вірю, тату! Тату, памятайте: Ганя покривджена, а я визвав, я дав

337; др. Фр. Вінковский 282; Нарциз Сікорский 110; Петро Яворский 137 голосів; прочі голоси розбиті. При тіснійшім виборі на 815 голосуючих одержали: о. др. Жигулїньский 437; др. Вінковский 378 голосів.

Послом вибраний о. др. **Михайло Жиґулїньский.**

Тернопіль. В окрузї виборчім Тернопіль-Збараж-Золочів-Перемишляни-Бережани на 978 управнених голосувало 954; абсолютна більшість 478. Одержали: др. Тадей Німентовский 594; Тимотей Старух 213; о. Алекс. Миронович 147 голосів.

Послом вибраний др. **Тадей Німентовский.**

Ярослав. В окрузї виборчім Ярослав-Ланцут-Чесанів-Яворів Городок на 980 управнених голосувало 845; абсолютна більшість 423 Одержали: др. Йосиф Гібль 374; Йосиф Шіфлер 27; о. Колтуняк 87; Андрій Вільк 335 голосів; прочі голоси розстрілені. При тіснійшім виборі одержали: Андрій Вільк 369, др Йосиф Гібль 355 голосів.

Послом вибраний п. **Андрій Вільк.**

Кандидати на IV курию.

Народний комітет, котрого головою есть п. Романчук, а секретарем др. Озаркевич, оголосив слїдуючи кандидатури на IV курию:

На округ виборчий Сяніќ-Бережани-Лїсько Антона Старуха, господаря в Бережници нижній; — На округ виб. Перемишль-Добромиль-Мостиска о. Антона Захарясевича, пароха у Вишатичах; — На округ вибор. Ярослав Цїшанів дра Данила Стахуру, канд. адв. в Перемишли; — На округ виб. Самбір-Старий Самбір-Турку-Рудки о. Михайла Зубрицкого, пароха в Мшанци; — На округ виб. Стрий-Жидачів-Дрогобич о. Василя Давидяка, пароха в Тухли; — На округ виб. Калуш-Долину-Бібрку Юліяна Романчука, професора ґімназияльного у Львові; — На Львів-Городок Яворів дра Костя Левицкого, адв. у Львові; — На Жовкву-Скалат-Раву дра Михайла Короля, адв. в Жовкві; — На Броди-Камінку Сидора Зельского, пароха в Милятині; — На Золочів-Перемишляни о. Данила Танячкевича, пароха в Закомарю; — На Бережани Рогатин Підгайцї Василя Яворского, радника скарб. в Кракові; — На Станїславів Богородчани Товмач-Надвірну: Йосифа Карановича, радника судового в Станїславові; — На Коломию Косів Снятин др. Теоф. Окуневского, адв. в Городенцї; — На Залїщики-Борщів-Городенку о. Алоизия Олесницкого, пароха в Торговици; — На Бучач-Чортків дра Михайла Коцюби, професора в Станїславові. На Теребовлю Гусятин о. Івана Воляньского, пароха в Острівчику; На Тернопіль-Збараж-Скалат Вячеслава Будзиновского, літерата у Львові.

Новинки.

Львів дня 14 го грудня 1900.

✝

Олександер Кониський

один із найвизначнїйших наших писателїв і найгорячїйших патріотів, котрого імя тїсно звязане з історією народного і літературного руху з найновійших часів на Українї, в Галичинї і на Буковинї, помер в середу рано, дня 12 грудня 1900 в Києві в 64 роцї житя. Вічна єму память і пером земля!

— **Товариство „Львівский Боян“** устроює в суботу 15-го н. ст. грудня в великій сали Народного Дому концерт з слїдуючою програмою: 1) Лисенко: а) „Пливе човен“ б) „Ой діброво темний гаю“ хор мішаний. 2) Німан: Соната F-dur на фортепян і скрипку, виконають пп. В. Гузар і О. Бережницкий. 3) Лисенко: Пісня про Куперяна з побуту Волиньских братчиків за часів Маґдебурґів, хор мужеский. 4) а) Шопен: Impromptu, б) Лїшт: Rosignol, виконають на фортепяні панни О. і Г. Прокешівни. 5) Нижанковский: „Минають літа молодії“, відспіває в супроводї скрипки і фортепяну п. М. Черкавский. 6) Ф. Колесса: „Гаїлки“, мішаний хор. 7) В. Тауберт: Концерт фортепяновий з супроводом смичкової орхестри Музичного Кружка Львівского Бояна. Сольо фортепянове виконає панна Г. Прокешівна а скрипкове п. С. Паньків. 8) Лисенко: Народні пісни, хор мішаний. — Початок о годинї $7^1/_2$ вечером. Ціна місць: крісло 2 кор., вступ на салю 1 кор. 20 сот., ґалерия 60 сот. Білетів можна набути в „Рускій Бесїдї“ (Ринок ч. 10) а в день концерту від год. 6 вечером при касї.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 18 надолиста с. р. видобули начальник громади Андрій Ковальский і господар Іван Сурма в Пришеві шляхотскім, повіта низького зі ставу на громадскім пасовиску тіло Івана Баля, лїт 45, походячого з Пришева шляхотского. Після донесеня ц. к. жандармерії в Мазярни, згаданий Іван Баль вертав дня 16 надолиста с. р. около 8 год. вечером нетверезий з торгу в Боянові, а переходячи через кладку на ставі стратив рівновагу і упав до води та утопив ся. — Михайло Дуль і его жінка Єва з Новосїлець, повіта низького пішли дня 22 надолиста на ярмарок до Рудника, лишаючи дома без дозору $3^1/_2$-лїтного синка Андрія. Дитина підійшла до печи, в котрій горіло, одежина на ній займила ся і бідиятко так попекло ся, що того самого дня вечером померло. Недбалих родичів потягнено до одвічальности і они мабуть будуть укарані за свою недбалість. Як же можна лишати маленьку дитину саму в хатї а до того ще й огонь в печи!! — В Межигірцях повіта станїславівского знайдено дня 13 надолиста в потоцї тїло жебрака Агрипа Мошури з Семаківців.

— **Огні.** Дня 13 надолиста о півночи вибухнув огонь в домі Йосифа Мечника в Зимній Водї, львівского повіта і знищив хату разом з

слово. Знаю, що я ще не доріс, але чи недорослий не має такої самої чести, як дорослий. Я визвав, я дав слово, а ви учили мене нераз, що честь, то перше право шляхтича. Я дав слово, тату! Ганя покривджена, на нашім домі пятно, і я дав слово. Тату, тату!

І повиснувши устами на руцї, я розплакав ся як дитина; майже молив ся до вітця; але в міру того, як я говорив, суворе его лице мякло і лагіднїло чим раз більше; підніс очи в гору і тяжка груба сльоза, правдиво батьківска, сплила мені на чоло. Він тяжку борбу з собою, бо я був зїницею его ока і любив мене над всьо на сьвітї, отже тремтів о мене, але вкінци похилив сїду голову, і сказав тихим, ледве чутним голосом:

— Нехай тебе веде Бог твоїх отцїв.... іди бити ся з Татарином.

Ми упали собі в обійми. Отець притиснув мене до себе і довго, довго держав мене на своїй груди. Однако відтак отряс ся зі зворушеня і сказав до мене кріпко і веселїйше:

— Га, то вже бий хлопче, аж буде в небі чути!

Я поцїлував его в руку, а він спитав:

— На шаблї, чи на пістолети?

— Він вибере.

— А сьвідки?

— Без сьвідків. Вірю я єму, а він менї. На що нам сьвідки, отче?

І я знов кинув ся єму на шию, бо час менї було рушати. Відійшовши які дві стаї, оглянувсь я: отець все ще стояв на мостї і благословив мене з далека хрестом святим.

Перше проміне всходячого сонця упало на его високу стать і окружило еї немов сьвітляною зорею. І так в сьвітлї з піднятими руками, видав ся менї той посивілий старець немов старим орлом, що благословить свої пискля на таке грімке і крилате житє, в якім сам колись любував ся.

Ах, серце мое так тодї било ся, я тілько мав надії, віри і запалу, що колиб не один але десятьох Селимів ждало на мене коло Вахової хати, я всїх десятьох сейчас визвав би.

Вкінци дійшов я до хати. Селим ждав на мене на краю лїса. Признаю ся, що коли я поглянув на него, почув в серци щось такого, що чує вовк, глядячи на свою добичу. Ми поглянули собі грізно і цїкаво в очи. Селим змінив ся за тих кілька днів; змарнів і збрид, а може менї лиш так здавало ся, що збрид. Очи его сьвітили горячкове, кінцї уст дрожали.

Ми оба пішли сейчас в глубину лїса, але цїлу дорогу не говорили до себе нї слова. Вкінци найшовши малу полянку між соснами, задержав ся і і сказав:

— Тут Згода?

Кивнув головою і почав розпинати сурдут, аби скинути его до поєдинку.

— Вибирай! — сказав я, показуючи єму пістолети і шаблю.

Вказав шаблю, яку мав з собою: турецку, сильно закривлену на кінци, дамаскинку.

Тимчасом я скинув сурдут; він пішов за моїм приміром, але насамперед добув з кишенї лист.

— Як погибну, прошу, віддай то паннї Ганї.

— Не приймаю.

— То не любовний лист, то поясненє.

— Добре

Так розмавляючи, закотили ми рукави від сорочок. Аж тепер серце почало менї живійше бити. Вінци Селим вхопив за рукоять; випрямив ся, ставув в поставі борбницкій, гордій, самосьвідомій і держачи шаблю повисше голови повемо, сказав коротко:

— Я готовий.

Я станув в такій самій поставі, оперши шаблю на его шаблї.

— Чи вже?

— Вже.

Я ударив від разу на него так напрасно, що аж мусів подати ся кілька кроків, а до того лиш з трудом удержував мої удари на шаблї. Однако на кождий удар відповідав з такою скоростию, що удари і відповіди роздавали ся майже рівночасно.

Румянець облив єму лице; ніздря роздули ся, очи витягнули ся косо по татарски і почали кидати блискавицї. Хвилю чути було лиш удари шабель, сухий звук сталї і свист скорого віддиху наших грудий. Селим покорі зрозумів, що коли борба продовжить ся, він мусить улягти, бо не стане єму нї сил нї легких. Грубі каплї поту виступили єму на чоло. Але віддих ставав чим раз храплившійший. ...взяла его якась скаженість, якась лють борби. Волосє, розкинене, спадало на чоло, в отвертих устах полискували білі затиснені зуби. Сказавсь би, татарска природа розбудила ся в нім і здичіла, чуючи шаблю в руці і вітряючи кров перед собою. А однако мав я над ним перевагу рівного завзятя, а більшої склоності... Раз вже не удержав удару і кров триснула з его колївого рамена; по кількох секундах, сам конець моеї шаблї знов діткнув єму чола. Страшний був тодї з тою червоною смугою крови, помішаною капіи з потом і стікаючою по лици на уста і бороду. Здавалось, що то його побуджувало. Прискакував до мене і відскакував як ранений тигр. Конець его шаблї вив ся з страшною скоростию огненного грому коло моеї голови, рамен і груди. Лиш з трудом хапав я ті шалені удари, тим більше, що я радше гадав о тім, щоби роздавати ті удари. Хвилями прискакували ми до себе так близько, що грудь майже ударяла о грудь. Нагле Селим відскочив, шабля засвистала коло самої моеї скрани; але я відбив еї з такою силою, що голова Селима остала на хвилю відкрита; я замахнув ся до удару, що міг на двоє розвалити голову і... немов грім ударив нагле в мою чашку; я скрикнув „Ісусе Христе!“ Шабля випала менї з руки і немов ражений, упав я лицем на землю.

XII.

Що діяло ся зі мною довгий час, не знаю і не памятаю. Коли я розбудив ся, лежав горілиць в комнатї і на ліжку вітця; отець сидів при менї в фотели, з головою перехило-

будинками господарскими і запасами сіна, соломи та всі движимости. Загальна шкода доходить до 8410 К., а була обезпечена лиш на 4600 К. Єсть підозріня, що огонь підложив відправлений зі служби наймит Петро Чорвенький, що по правді називає ся Сілецкий, за котрим тепер жандармерия пошукує. — Дня 6 грудня с. р. згоріла в Кривчицях під Львовом стодола Йосифа Войнаровича а в ній і всі запаси збіжа, сіна, соломи і знаряди господарскі. Шкода доходить до 1200 К. а була обезпечена на 300 К. Підозріну о підпалене Катерину Войнарович і єї сина арештовано і відставлено до суду. День перед тим син Войнаровичевої Йосиф повибивав начальникови громада вікна, а той казав замкнути его до арешту. Мати Йосифа, Катерина приходила до війта два рази. послідний раз о 10 год. в ночи і просила війта, щоби той випустив сина з арешту, а коли війт того не хотів зробити, она відгрожувала ся єму і казала, що „зробить єму судний день“.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Інтересованим: Найліпше, щоби Ви поспитали в дирекциї ґімназиї, до котрої і ми мусіли би удати ся по інформацию. О скілько знаємо, то хлопець, маючий відповідний вік, міг би робити вступний іспит до II. кл. ґімназ; розходить ся лиш о то, чи до того іспиту може сама дирекция его припустити, чи треба подавати просьбу до кр. Ради шкільної. О тім найліпше може Вас поінформувати сама дирекция. Але ми звертаємо Вашу увагу на то, що самого знаня нїмецкого язика до зробленя такого іспиту, ще за мало; хлопець мусить знати всі ті предмети і в такім обемі, в якім учать їх в І-ій клясї, або иншими словами, він мусить учити ся І у клясу приватно дома, а тогди зголосити ся до іспиту. При вступнім іспиті до другої кляси платить ся вже приписану таксу іспитову, бо ученик уважає ся тогди за приватиста, вписове, і оплату шкільну за перший курс. До іспиту треба зголошувати ся до дирекциї, а що у вашій справі єсть ще й неясність, що до поступованя, то треба завчасу поінформувати ся, щоби хлопець не стратив року. Найліпше длятого зробите, коли підете до дирекциї, скажете, що хлопця в віці літ 12 хочете сего року учити приватно дома І-у клясу а по вакациях було би Вашим бажанем, щоби він здавав вступний іспит до II. кляси і спитаєте, куди Вам в такім случаю віднести ся, чи просто лиш до дирекцеї, чи до кр. Ради шкільної і коли: чи перед, чи по вакациях, чи на руки дирекциї, чи безпосередно до кр. Ради шкільної. — **І. Рог. в Ш.:** Насамперед мусимо сказати, що ми противні тому, щоби богато цілий сполучати в однім товаристві, бо звичайно так буває, що хто за двома заяцями гонить не зловить одного. Коли у нас давнійше одно товариство ставило собі богато ріжнородних цілий, то виходило то з тої конечности, що мало було людий, котрі би могли займати ся кождою справою окремо. Длятого н. пр. „Просьвіта“ в своїх статутах ставила собі за ціль заводити читальні, кружки господарскі, каси позичкові і шпихлїри. Та й нинї не має ще богато людий до роботи, але все таки вже більше, як давнїйше і длятого ми того переконаня, що треба поволи зривати з давною системою, та заводити окремо фахові товариства. Тогди буде ліпший поділ праці, люди будуть охотнїйше працювати. А вже нїколи не радили би ми складати справи сьвітскі на братства церковні, бо тогди і сьвященик і церков можуть легко прийти в якусь колізию з людьми або на відворот, на чім може потерпіти повага сьвященика і церкви та єї майно або інтерес приватних людий. Длятого не радили би ми нїколи закладати н. пр крамниць або кас позичкових за церковні гроші Бо коли вже право канонїчне каже, що clerici non licet mercatura, то чей non licet і самій церкві, тим більше, що дуже часто може спасти одвічальність на сьвященика. Ми би длятого так радили: 1) Основати окремо касу позичкову систему Райфайзена, в порозуміню з відділом для сеї справи при Видїлї краєвім, котрий на перший початок може дати і дасть певно значнїйшу запомогу, бо має на то відповідні гроші, та вишле свого делєґата для введеня в житє такої каси. Віднесїть ся листовно до п. Івана Петрушевича, урядника при Видїлї краєв., відділ для кас системи Райфайзена (приватна адреса: Львів, ул. Паньска, ч. 21. II. пов.) а він уділить Вам всяких потрібних інформацій. — 2) Старайте ся основати читальню „Просьвіти“ і о статути напишіть до центрального виділу у Львові. На основі сих статутів старайте ся при читальни основати окремий відділ господарский, котрий би заняв ся також і справою шпихлїря. — 3) Шпихлїреви старайте ся надати таке значінє, щоби він був не лиш простим зсипом збіжа, але щоби взяв в свої руки місцеву продаж збіжа а навіть розширив єї на сусїдні села, так, щоби селяни, замість везти збіже на продаж до міста, могли его продавати шпихлїреви. Шпихлїр повинен би з часом постарати ся о добру машину до чищеня і сортованя збіжа (трієр). — (4) Старайте ся основати крамницю, котра сполучала би всіх членів повисших товариств, а поза то і инших людий, а котра стояла би зі шпихлїром в такій звязи, що часть свого чистого доходу відступала би шпихлїреви і помагала єму до збільшеня обороту збіжевого, а часть, яко дивіденду членів, льокувала в почтовій касї щадности, яко ощадність членів. — 5) В сій послідній цїли треба би на почтї закупити більше число карт ощадности і марок почтових, і замість виплачувати готівкою, наліплювати марки на карти, і ті видавати членам з тим, щоби они пішли на почту і там зложили на книжочку. Притім можна би заохочувати членів, щоби они рівночасно старали ся зложити ще й якусь малу готівку. Що до відділу господарского при читальни, крамницї і почтової каси ощадности коли би потреба, може Вам підписаний в низу дати відповідну інформацию. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо пересилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Телеграми.

Люблана 14 грудня. Послом з V курии вибраний народно-клерикальний кандидат др. Шустерчіч 38.236 голосами.

Париж 14 грудня. Парлямент ухвалив амнестию виновників стоячих зі справою Дрейфуса 329 против 244 а поправку виключаючу злочин зради і шпіґуньства 296 голосами против 248.

Капштадт 14 грудня. Оголошено урядово іменоване Мільнера (чоловіка найбільше ненавистного Бурам) адмінїстратором кольоній Оранії і Трансвалю.

Гонґконґ 14 грудня. Хінці заповідають плякатами що в січни сполучать ся всі тайні товариства і проженуть чужинців.

нюю назад, блідий і з примкненими очима. Віконниці були позамикані, на столї горіли сьвічки, а в тишині великій, яка володіла в комнаті, чув я лиш шепіт годинника. Якийсь час глядів я без думки в стелю і збирав лїниві гадки, відтак пробовав порушити ся, але не ре...кодив мені прикрий біль в голові. То й біль пригадав менї поволи всьо, що лучило ся, отже я відозвав ся тихим ослабленим голосом:

— Тату!

Отець стрепенув ся і похилив ся наді мною. Радість помішана з ніжностию, відмалювала ся на его лици і він сказав:

— Боже, слава Тобі! прийшов до притомности. Що, синку, що?

— Тату, я бив ся з Селимом?

— Так, синку! Не гадай о тім!

Хвилю було мовчанє, а відтак я спитав:

— Тату, а хто мене сюди привіс до комнати з ліса?

— Я привіс тебе на руках; але не говори нічого, не муч ся.

Однако не минуло пять мінуть, як я знов став питати. Я говорив лиш дуже поволи.

— Тату!

— Що дитинко моя?

— А що стало ся з Селимові?

— Зімлів також з утрати крови. Я велїв его відвезти до Хорель.

Хотів ще питати о Ганю і о матір, але я чув, що знов трачу сьвідомість. Менї здавало ся, що якісь черні і жовті пси почали танцювати на двох лапах коло мого ліжка і я став їм приглядати ся. То знов маячилось мені, що чую голоси сільских сопілок, то хвилями замість годинника, що висів напротив мого ліжка, бачив я якесь лице, виглядаюче із стіни і рівночасно ховаюче ся в неї. Не був то стан повної несьвідомости, лише горячки і розсіяня гадок; однако той стан тревав досить довго. Хвилями було менї трохи ліпше, а тоді розпізнавав я напів лиця, окружаючі моє ліжко: то вітця, то сьвященика, то Казя, то лікаря Станислава. Памятаю, що між тими лицями не ставало менї одного, але я не міг тоді догадати ся котрого; однако знаю, що я чув ту недостачу і що глядів єї мимохіть. Раз в ночи, заснувши сильно, обудив ся я аж над раном. Сьвічки горіли ще на столї. Було менї якось дуже, дуже слабо. Нагле побачив я похилену над ліжком особу, котрої я відразу не пізнав, але на котрої вид зробилось менї так добре, якби я вже був умер і опинив ся в небі. Було то якесь ангельске лице, але так ангельске, таке сьвяте, з тими сльозами плавучими їй тихо з очий, що я почув, немов би й менї на плач збирало ся. Але тоді вернула мені іскра сьвідомости, розяснилось менї в очах і я слабо та тихо скрикнув:

— Мамо!

Ангельске лице похилило ся до моеї висхудлої руки, лежачої без руху на покривалї і притиснула до неї уста. Я силував ся піднестись, але почув знов біль в скрони, отже я лиш скликнув:

— Мамо! болить!

Моя мати, бо то она почала зміняти оклади з ледом, що лежали на моїй голові. Все зміна тих окладів справляла менї біль, але тепер ті солодкі, любі руки з такою печаливою ніжностию почали порушати ся коло моеї бідної, порубаної голови, що я не чуючи найменшого болю, почав шептати:

— Добре, ах, добре!

Від того часу був я вже притомнїйший, лиш під вечер западав в горячку. Тоді бачив я Ганю, хоч, як я був притомний, не видів єї нїколи коло себе. Але я бачив єї все в якійсь небезпечности. То раз вовк з червоними очима кидав ся на неї, то знов хапав єї хтось немов Селим і не Селим, бо з лицем порослим чорною щетиною і з рогами на голові. Тоді часом я кричав, а часом просив вовка або того рогатого дуже чемно і покірно, щоби єї не брав. В таких хвилях мати клала менї руку на чоло і злі мари щезали сейчас.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).